

romantikens undernoll

detta var den högsta isen. coolt, caspar david.
en katedral, snidad rakt in i mitten, det töar
nedför dess våta klyfta. tar andan ur en.
en lodrät glaciär, flaskhals, där inne
kammare och salar. nedanför vatten, svart
av kyla. mycket kallt, mycket svart. hönorna
skriver, och det är bara kärnan som syns.
som en kaffeböna i rörelse, men man
får inte missta sig. hönan är fortfarande här.
bara det att hon inte syns. det hela är fatalt.

till omfamningens frånvaro

de ville inte dö ytterligare en gång,
att undgå kollisionen var deras enda chans.
till detta hade de staden, landet och sina namn
under vilka de försvann och vartåt de drogs.
det fanns ett täcke utbrett över dem, med ögonen
slutna visste de blint att det måste finnas ett.

de hörde alltsammans. de skulle brista. då dog
de nästan en fjärde gång. allt stannade av och
blev liggande. de gick alltså in ett världsutslocknande.
de var tvungna att tälta där i flera år. rabatten utan jord.
det snuskiga karet. maskorna utan ull. tinget
utan stil. inomhus, kappan. vid havet inget hav.
bränningarnas slag. deras evigt torra takt.

som fanns det inget annat än utsikten som pekar mot döden,
man måste faktiskt leva med den här svarslösheten.
love calls us to the things of this world, men vad kallar oss
bort från dem? horisontens mening skulle förbli frånvarande
för dem och de förblev i fjärran, som med tiden blev deras hem.

som kärleken till ett hårfäste, en doftande linje vid halsen,
allt det är borta, finns inte kvar, utan är frånvarande.
även för detta varande fanns det en tid. och i denna tid

fanns det inget annat varande än detta fjärran som vidgade sig.
detta var orsaken, någon annan hade det aldrig funnits.

detta var orsaken, någon annan kommer det aldrig att finnas.
och sedan förlorade de den och de förlorade den igen.
bara det att orsaken då redan blivit en annan. de stannade
för att förlora igen, därför stannade de. själva blev de inte längre
hjälpna, men det blev den förbättrade människan.

motsatsen till förförelse

detta uttorkande, är det fortfarande en protest mot tidens gång – och denna omärkliga tillväxt trots dålig behandling, i många år har jag hållt ut den unkna slatten ur kopparna – är det någon som vill ha mer kaffe – i blomkrukorna, eller så vattnades de inte alls på flera veckor, slappa, träiga stjälkar i något som liknar jord. att de fortfarande växer eller låtsas göra det: de parodierar livet. och i min rygg sticker de stumt sina trevande svärd, utskjutna vid transporten från ett kontor till ett annat. de lutar sig i hörnen, bedriver tristess och fotosyntes. det som processorn just kylt ned förbrukar nu våra åttatimmarslungor. vad är det där för en växt? den har heidrun haft med sig, man har redan fött upp hundar utan hud, det har man, men växter utan blad? jag ställer mig framför växten och i datorernas brus säger jag: ”en gång vilar jag för evigt.” och föreställer mig naturen, ett ömsint vinande, bladen, bladen rör sig gemensamt bland sina irislika gelikar, och den här ensamma fula växten som förlösare, så att vi alla, alla återuppstår i en tid som inte längre är användbar, då vi ingenting sår, ingenting skördar, bara uthärdar motsatsen till förförelse. alla säger: imorgon tar jag med mig torv. morgondagen kommer, ingen tar med sig torv.

ursäkta hur går det med förberedelserna

ursäkta hur går det med förberedelserna, hur går det med brun utan sol-krämen och hårtvätten. det är ju gamla frågor, människosläktets generationer samlas kring dem, ungefär som att stå på en pir och äta snittar eftersom någon har förlovat sig och en orkester spelar, och gång på gång skänks det i och skänks det ut. vinden vänder sig, vimplar, frilägger triceps, bårder flaxar, fladdrar, vidrörda överarmar, jaha, mellan champagnerosa och hudfärgat är det som bekant bara en gradskillnad. eller lika bra (oh ja?) att bre ut sig över kropparna, slita av sig kläderna och ligga i undangömda rum när det blir ljust ute och anständigt inne. och till sist vara tvungen att skriva något som är mycket yngre än jag, så att uttrarna inte kan låta bli att skratta och fatta varandras händer, dansa i ring, nej, nej, nej, mina trosor är det ej, de måste vara någon annans.

hoho hortensia

hoho hortensia, du var här, helt solo stod du
i din vas och jag skrev inte om dig, du visnade,
men blev inte mindre. kom nu inte dragande
med några barnförkläden eller brevpapper.
jag är ju här, jag – bryr mig. hortensia, känner du inte
till lamporna, vars förebild du är, runda (självklart runda) och
så populära på klubbar och retrodiscon? det gör du inte.

eller en rund (jojo minsann, en rund) rymdstation i orion,
vem bor där? hoho hortensia, det anar du inte:
en frank sinatra iklädd förkläde, fixing drinks, som
hanterar cocktailvispen och sodaflaskan, bor
med sin proffsbar i din omvänt välvda mitt,
och runt omkring bara universum. hör du inte, hortensia,
runt omkring bara universum och stor svart svärta.

california dreaming

emigrerade filosofer, närmare bestämt ontologer,
som tror på att ruskas om i en eames-stol.
konstruktionen, hela ytan, ett panorama
bakom glas, välvt, i ögonvrån morfemformer.
där under: två hundar med ljusbeiga teflontassar.
de verkar vänta, som arrangerade följeslagare,
men på vad, det vet man ju aldrig, inte med djur.
de reser sig, gäspar. under tiden vidrör små
virkade dukar den polerade buffén, dalen
blir till lavendel, bruna trapetser, bestämd form
av cypresser och solen går upp eller ned.
strukturens återkomst skapar lugn, banar
väg, virkad till-varo, *The Courage to Be*.
så smyckar sig till och med icke-varat
med tofsar och den som oroar sig störtar förbi
blomsterapplikationer på sin väg ned i avgrunden.
därigenom blir det begripligt: allt, precis allt är fåfänglighet.

hypotypos: liggande på rälsen

färder, en tung färd söderut, då jag
inte alls kunde sova längre. det kom ljus,
ett smutsigt, silverglödande ljus från bergens toppar.
det kom sannerligen. var liggvagnen mörklagd,
var den medvetlös (utom jag). vid brennerpasset
överbaskades jag av en vinglig kantiansk konstruktion.
eller: en hårdhärtad värdshusvärd. du milde kant.
jag väcktes, för att aldrig mer sova igen.
ack ve, vem var det. på rälsen insåg jag:
det är kritiken av min kraft. oberoende av
sin inneboende tillfällighet har det vackra
en moralisk dragning till det yttre. ändock:
min hungrande inbillningskraft ihålig, insolvent,
upprepad listlös ansats, all bildning kan utgå,
eftersom läpparna avlägsnats. allt enligt kant!
så länge. och längre. kommer det att dröja, tills det är dags
för något så naturligt som ett ljuvt husbygge i en glänta:
ändamålsenlighet plus lust i förhållande till gunst.

den tredje handen

du kan använda ditt huvud som en tredje hand.
garderoben. denna kärlek. hållning. och att hållas kvar.
för oss var rädslan en sådan avlägsen skrud.
jag hade en själ. han hade ett par fiskarbyxor.
du fogas nu in i ordningen, alldeles olycklig.
riktigt vid en återblick, giftigt i ögonblicket.
och mellan ögonen ett öga.

nej, det kan inte vara så att det var jag,
som höll vart och ett av dessa liv i min hand,
och tryckte till. de var ju spårlösa, fingertopparna
var knappar i ett rum som själv avlägsnade sig
när det inte längre hade något innehåll. jag andades ljus.
katten kom till mig, för arbetet var jag. de förstörda
sammanfogades dessutom redan samma dag. amen.

här i invalidernas portfölj, där ingen trodde på mig,
finns det avbilder av detta. på med stövlarna. lossa på
spännet. lossa på banden. manövrera jättebröst. tjära gator.
bränna ned platser. tigga om förlåtelse. men jag, jag –
är ju här och är en människa, jag bär omsorgen
som glasögon, ett halsband, en levande pant.
ta er tid eller mig, om så bara till påseende.

och hade alltid tingen haft en svaghet för
sådana smärtor. då vore det ju helt i sin ordning.
när har raseriet klingat av? ja, är jag densamma,
vi har alla förblivit desamma och delar samma
natt, åtminstone när den börjar ta slut, en sådan
som han, äsch om någon liknade en sådan
och livade upp honom, då skulle jag ta livet livat.

asymmetrin mellan värme och arbete

då skar orden tvärs igenom henne som en vass egg,
som med tiden slipades allt tunnare, som en iskall
riesling av stål, en fuga i c-dur eller något vintrigt,
skamlöst framkastat för en prästs öron,
en öppning utan behållare där ingenting bevaras.
inte längs med någon annan skulle hon glida med samma
lättsinne. ja, det skulle behövas hundra år av rymdteknik
för att beräkna en sådan yta. det vore bikten som
driveway, en muntert glidande färd i känslokyla,
överskuggad av palmer. ångerrummet hade air condition,
vilken kyla, man nästan huttrar – och detta vid herrskapshetta!
och när de sedan knullade var det alltid som hommage
till någon som oroande nog inte alls var död ännu.

denna veckas sträck

jag räknade dagarna, de var sju. och alla var olika.
sömnen, den mysiga plysken, gång på gång avbruten av ett tyst:
det vet du inte. där låg jag som en liten fågel, jag sa ja, jag sa nej
och tänkte: grammatik. sedan informerade vi folken, sedan schasades
folken fram. in i korhuset, vårt tillfälliga bo.
det stod tjugo stolar, tjugo snabba ston runt det tunga,
mörka tinget. *shanti. shanti.* runt, ackusativ, bordet.

ögonfransar

här finns enkelspåriga borstar. snärtigt öppnade.
vinddraget från fransarna sätter dammet i rörelse,
det virvlar. kvicka partiklar. eller en rusande liten häst
med mycket små hovar. med väldigt många hovar.
men här finns även små ben. som på insekter, skalbaggar.
lätt böjligt fästade vid den enda vingen. ögonlocket.
eller (om vintern) en enveten vingård. stockarna.
särade och målade. om de är målade, spröda. men sedan
finns ju det där vilda färgförloppet hos andra ögonfransar,
först mörka, exakt uppdelade som pyttesmå tangenter,
sedan rödaktiga när de böjs uppåt, krönta med spetsar
av bärnsten, slutar de egentligen i grönt, ännu
ljusare, nu är de ett gäng antenner, en radiosignals stygn,
som knappt synliga avlägsnar sig allt mer.

ögonbryn

jag läser om hur stort området som kallas ögonbryn
en gång var. jag sätter upp en skylt och väntar.
jag har sett ögonbrynen bli till äng. förvildandet.
som inte var någonting i jämförelse med den uppjagade
sömlösheten då våra ögonfransar inte slöts en endaste gång.
och skalbaggsögat såg och såg och såg.
sedan var det bara huden under ögonen som ändå visade allt,
omsorgen om sig själv, om detta enda ansikte,
som vi ändå har, alla kommande morgnar.

vad hjärtan lär sig

att skilja händerna från varandra. att skilja natten.
ett litet hjärta i ett stort bröst. vad snabbt
det slår, som om det gällde att lysa upp ett stenbrott.

allt det som jag uthärdar. allt det jag. återigen.
uthärdar. den väldiga, katolska bröstkorgen,
på vars sidoväggar vingar slogs upp. slogs upp så graciöst,
en dröm om uråldriga byggnadsställningar med
fladdriga tentakler, knarrande och svajiga, det var
systematiskt: det lilla, som slår mycket djupt i det stora.

som om jag hörde en frist. jag såg sorgens färg,
jag såg lyckans färg, de liknade varandra. det är
vad hjärtan lär sig när man låter dem: dödlighet.